

Везнитѣ се колебають. Кой ще получи короната? . . .

Внезапно въ мразовития жгълъ на полуразрушената стена на черковния дворъ, блѣсватъ две отровно горящи изпжкнали очи и единъ полупрегракналъ гласъ закрещѣ сърдито:

„Какво? На васъ короната? Азъ просто се смѣя. Вие вършите убийства като обикновени надничари. Унищожите нѣколко хиляди—и свършено! Вие сте лоши покосители! У васъ нѣма нито сѣнка отъ добра работа и упоритостъ. Това ще намѣрите само у мене. Докато богатъ или беденъ, старъ или младъ, при шампанско или ракия, въ неукротимъ смѣхъ вика „наздраве!“ и пѣе,—на всички азъ вкарвамъ смъртѣта въ коститѣ, или по-добре — вливамъ моята сладка отрова въ жилитѣ имъ. Тази отрова ги разпалва, въодушевява, кара ги да ликуватъ. Причинява имъ главоболие и ги води **бавно, ала сигурно къмъ смъртъ**. Моето царство постоянно расте. Кръчмитѣ се увеличаватъ и цвѣтятъ. Все повече и повече хора дирятъ моята утеха!“

Тѣй крещѣше тази ужасна фигура, като изпускаше наоколо си такава воня, че дори Нуждата, Чумата и Клеветата си запушиха носовѣтъ.

Въ злобно самосъзнание на своята сила, която унищожавя милиони хора, ужасната фигура протегна ржка къмъ короната.

„Какво? Какъ? Тя..?“ Питаха се наоколо слисани, очудени и ужасени.

„На тебе, храбрий **Алкохоле**, се пада короната“, извика тържествено Феята на смъртѣта.

Всички убийци на човѣчеството почтено се поклониха на Алкохола.

(Отъ нѣмски: Д-ръ Т. Г.)

